

KAPITOLA PRVNÍ

„Prr, Tome! Stůj, kamaráde!“
Tom byl oráčův kůň. Střední věk už měl za sebou a podobně jako většina jeho mírného plemene se dávno smířil s tím, že se musí donekonečna plahočit sem a tam a tahat pluh, který do úrodné půdy Halderova hospodářství vyrýval rovnoběžné brázdy. Na to, aby ho jeho majitel Devon Halder zastavil uprostřed brázdy, nebyl zvyklý a otočil k němu huňatou hlavu.

Stejně jako kůň, ani Devon už nebyl nejmladší. Pracovní halenu, kterou měl na sobě, pokrývaly vrstvy zasychajícího bláta.

Když se Devona toho večera v místní krčmě ptali, co ho přimělo zastavit se a ohlédnout, nedokázal si vzpomenout. Snad zaslechl slabounké zavržení kůže a lanoví nebo zašustění plachty ve svěžím vánku.

Ať to bylo, co chtělo, stačilo to k tomu, aby Devon zastavil Toma a otočil se čelem k řece za sebou. Při pohledu, který se mu naskytl, jím projel záchvěv leknutí.

Necelých sto padesát stop od něj plula loď a hladce klouzala proti proudu řeky.

Hned ho napadlo, že je to vlčí loď. Devon byl dost starý na to, aby si pamatoval časy, kdy objevení skandijské vlčí lodi na řece bylo předzvěstí náhlého a zběsilého útoku. Napnul svaly, chystal se běžet do nedaleké vesnice a rozhlásit poplach, ale v posledním okamžiku se zarazil.

Doby, kdy Skandijci přepadali vesnice na araluenském pobřeží a řekách, už byly dávno pryč. Na druhý pohled bylo navíc jasné, že tohle ve skutečnosti není vlčí loď.

Jistě, měla podobný tvar a konstrukci. Její trup byl štíhlý a zdálo se, že dokáže vyvinout značnou rychlost. Neměla široké křivky plavidla schopného pojmout objemný náklad. Na jejím stěžni však nevisela velká čtvercová plachta jako ty, které používaly vlčí lodě. Místo toho byla vybavena trojúhelníkovou plachtou, nataženou podél lodního trupu a připevněnou k dlouhému, elegantně zakřivenému ráhnu, které trčelo vysoko nad trupem.

Byla menší než vlčí loď. Na předním vazu neměla vyřezávanou vlčí hlavu s vyceněnými tesáky a naježenou srsť za krkem, ale řezbu ve tvaru ptačí hlavy. A na plachtě byl symbol letícího ptáka – elegantního mořského ptáka s roztaženými křídly. Volavka, došlo Devonovi.

Nebylo však pochyb, že čtyři kruhové dřevěné štíty vyztužené kovem a rozmístěné podél štítnice na pravoboku byly skandijského původu. Všiml si i pátého, trojúhelníkového štítu, umístěného tak, aby chránil kormidelníka.

Členové posádky – alespoň ti, které viděl – byli oblečeni po skandijském způsobu. Měli na sobě vesty a kamaše z vydělané kůže a ovčí vlny, upevněné pomocí řemenů, které jim vedly křížem přes tělo. Nikde však neviděl ro-

haté helmy, kterými skandijští mořští vlci prosluli a které dokázaly zasadit strach do srdce každého poctivého rolníka. Místo toho měli někteří z nich tmavé vlněné čepice stažené přes uši, aby jim nebyla zima.

Sotva si je prohlédl, postava u kormidla zvedla ruku na pozdrav. Devon si zaclonil oči a podíval se na kormidelníka pozorněji. Zdálo se, že je velice mladý a na Skandijce poměrně štíhlý. Zato chlap vedle něj vypadal každým coulem jako mořský vlk, pomyslel si Devon. Byl mohutný a rozčuchané šedé vlasy mu vlály ve větru. Když si ho Devon prohlížel, všiml si, že tenhle druhý muž má místo pravé ruky dřevěný hák.

Rozhodně mořský vlk, pomyslel si. Jenže potom mohutný chlap zvedl ruku na pozdrav jako předtím kormidelník. Devon jim taky opatrně zamával – podezření ho pořád ještě neopouštělo. Ta loď byla sice malá, ale rozhodně se jednalo o nájezdnickou loď. Byla rychlá, štíhlá a dost možná nebezpečná. A jak dosvědčovaly štíty na její štítníci, posádku tvořili bojovníci. Ostražitě sledoval, jak proplouvá kolem něj. Zvolna se přesouvala doprostřed koryta a chystala se proplout zákrutem řeky. Kormidelník a jeho společník spustili ruce a zdálo se, že o starého orače a jeho koně ztratili zájem.

„Dneska večer bude mít ten chlapík v krčmě o čem vyprávět,“ zazubil se Thorn. „Nic tak vzrušujícího se mu nejspíš nepříhodilo od chvíle, kdy se mu před pěti dny zasekl pluh o kořen stromu.“

Hal povytáhl obočí. „My? Vzrušující?“

Thorn přikývl a tupým koncem dřevěného háku se poškrábal na zadku.

„Měl šedivé vousy. Určitě si pamatuje doby, kdy spatření skandijské lodi znamenalo nájezd. Divím se, že neupaloval do vesnice vyhlásit poplach, sotva nás uviděl.“ Thorn netušil, jak málo chybělo, aby rolník udělal přesně to.

Když zdolali zákrut a rolník se svým koněm jim zmizel z očí, Kluf se opřela tlapami o štítnici na pravoboku a jedenkrát štěkla. Jakmile oznámila svou nadvládu nad vším araluenským, spokojeně seskočila zpátky na palubu, sjela po předních packách dopředu a žuchla na prkna. Několik vteřin sledovala koutkem oka Hala, potom vzdychla a zase se uvelebila ke spánku.

Hal přelétl pohledem obdělávaná políčka a zelené lesy, které lemovaly oba břehy řeky. Je to pěkný kraj, pomyslel si.

„Účastnil ses někdy nájezdu v Aralueni, Thorne?“ zeptal se.

Starý mořský vlk zavrtěl hlavou. „Erak raději útočil na iberionské pobřeží, občas na Galiku a Sonderland. A když jsem viděl, jak to Gilan umí s tím svým lukem, jsem docela rád, že se Erak do Aralueni nepouštěl. Možná něco tušil. Představ si, že by ses měl utkat s desítkou lukostřelců přesných a rychlých jako Gilan.“

„Dost zlé by bylo utkat se i jenom s jedním z nich,“ souhlasil Hal.

Několik stop od nich seděl na smotaném lanu Stig, poslouchal jejich rozhovor a zamyšleně při tom brousil svůj saxonský nůž, který byl už předtím ostrý jako břitva.

„Myslíte, že Gilan už je na hradě Aralueni?“ zeptal se.

Původně chtěli opustit Cresthavenskou zátoku ve stejnou dobu jako hraničář, který jel do hlavního města po

souši. Měli však za sebou dlouhou, náročnou plavbu na jih do Sokora a Hal chtěl, aby *Volavka* byla v dokonalém stavu, až se poprvé objeví u hradu Araluenu. Některé části lanoví se roztřepily a bylo potřeba je převázat a opravit. V jednom z prken na čáře ponoru byla velká zubatá trhlina od toho, jak při pronásledování zrádného *Nočního vlka* v mělčinách málem ztroskotali. Dohladka to místo vyhoblovat, přetřít barvou a odstranit všechny známky poškození jim trvalo půl dne.

Edvin navíc chtěl doplnit jejich zásoby čerstvého jídla a navrhl, aby to udělali právě v Cresthavenu – vesnici, která měla podle vzájemné dohody poskytovat skandijské lodi ve službě všechno, co potřebovala.

„Proč utrácet peníze jinde, když nám to v Cresthavenu dají zadarmo,“ prohlásil tehdy Edvin a Hal mu dal za pravdu.

Tak se stalo, že z Cresthavenu vypluli a na sever do ústí řeky zamířili dva dny potom, co na koni odjel Gilan a zamával jim na rozloučenou z kopce nad zátokou, kde kotvili.

„Už by tam měl být,“ odpověděl Hal na Stigovu otázku. „Na koni trvá cesta něco přes den a slyšel jsem, že koně hraničářů se dokážou pohybovat až zázračnou rychlostí.“

„Tak to by nám mohl připravit uvítací výbor,“ dodal Thorn. „Třeba nás ten jejich král přijde přivítat na molo.“

Hal se na starého přítele letmo usmál. „Co jsem slyšel, králové nemají ve zvyku postávat ve větru na molu a čekat, až připlují drsní námořníci.“

„Považuješ se za drsného námořníka?“ opáčil Thorn. „Vždycky mi připadalo, že jsi spíš rafinovaný.“

„To je možné. Ale ty jsi dost drsný za nás všechny,“ řekl mu Hal a Thorn se spokojeně zazubil.

„Ano. Těší mě, že to můžu potvrdit.“

O něco dál směrem k přídi, v nejširší části lodi, se počtuchovali Ulf s Wulfem. Na dlouhém úseku řeky neměli nic na práci, a tak se hádali, jak bylo jejich zvykem. K úlevě posádky dvojčata dlouho mlčela, klid ovšem nemohl trvat věčně.

„Vzpomínáš si na tu tmavookou holku, která ti seděla na klíně, když nám vystrojili hostinu po návratu domů?“ začal Ulf.

Wulf se na něj podezíravě podíval a pak odpověděl: „Ano. Co je s ní?“

Ulf chvíli mlčel, sám pro sebe se usmíval a chystal se vyhodit slovní výzvu. „No, líbil jsem se jí.“

Wulf na něj pohlédl a zvedl obočí. „Ty ses jí líbil?“

Ulf horlivě pokýval hlavou. „Takže sis toho taky všiml?“

Wulf si podrážděně odfrkl. „To nebyl souhlas, ale otázka,“ prohlásil. „Proto jsem na konci věty zvedl hlas. Znamenalo to, že se ptám: *Jak víš, že ses jí líbil?*“

„Vím, že jsem ji přitahoval – hodně přitahoval. Bylo to úplně jasné.“

Wulf několik vteřin mlčel. „Když bylo tak jasné, že ses jí líbil – žes ji přitahoval –, proč tedy seděla na klíně *mně?*“

Ulf ho odbyl mávnutím ruky. „Právě proto je to tak jasné. Chtěla, abych žárlil, a tak předstírala, že se jí líbíš ty. Nechtěla, abych si myslel, že je snadno k mání.“

„No, tak to hrála dost dobře. Protože tys ji rozhodně nezískal,“ sdělil mu jeho bratr trochu dopáleným tónem. Toho večera si všiml, že Ulf po té dívce pokukuje, a přitočil se k ní dřív, než mohl jeho bratr začít jednat.

Lydia se opírala o štítnici několik kroků od nich, a když jejich handrkování pokračovalo, hlasitě zasténala.

Ulf se zasmál. „Kdybych chtěl, tak mohla být moje. Vypadám zatraceně dobře. Stačilo by mi na ni mrknout.“

„Ty že vypadáš zatraceně dobře? Jsi škaredý jak opice s prašivinou,“ sdělil mu Wulf, ale jeho bratr už vrtěl hlavou.

„Zvláštní, že to říká někdo tak nepřitažlivý jako ty,“ odpověděl. „A proto si vybrala tebe, když plánovala, jak zařídit, abych žárlil. Vybrala si nejméně přitažlivého člověka, kterého tam viděla.“

„Takže je jasné,“ odsekl Wulf, „že tebe neviděla.“

Ostatní členy posádky na jejich rozhovoru samozřejmě mátló to, že Ulf a Wulf byli v každém ohledu naprosto stejní. Pokud jeden z nich tvrdil, že ten druhý je ošklivý, tvrdil to zároveň i o sobě. Jenže se zdálo, že těm dvěma to vůbec nedochází.

Zpočátku mluvili tlumeně, postupně ale zvyšovali hlas, až jejich nesmyslné hašteření slyšela celá posádka. Hal si řekl, že už to stačilo.

„Ingvar?“ zavolal.

Chlapec s mohutnou stavbou těla seděl před stěžněm, opíral se o něj zády a dlouhé nohy měl natažené na palubě před sebou. Otočil se a zadíval se dozadu ke kormidelnímu stanovišti.

„Ano, Hale?“

„Řekl bys, že plavba po řece je to samé jako plavba po moři?“

Jedno z jejich pravidel znělo, že pokud se dvojčata pustí na moři do těch svých hloupých hádek, Ingvar je oprávněn hodit jedno z nich přes palubu. Někteří členové posádky byli dokonce toho názoru, že je *povinen* to udělat. Upozor-

nění na tuto skutečnost obvykle stačilo k zastavení slovních potyček, ve kterých se Ulf s Wulfem tolik vyžívali.

Ingvar pokrčil rameny. „Ech? To já nevím. Asi ano.“

Jeho hlas zněl bezvýrazně, nepřítomně. Lydia stojící pár kroků od něj si toho všimla, otočila se k němu a svraštila čelo. Hal její výraz napodobil. Ingvar míval obvykle dobrou, veselou náladu, ale teď mluvil netečně, skoro jako by se nudil. Hal přemýšlel, jestli siláka něco netrápí.

Ulf a Wulf okamžitě zmlkli. Poslední dobou si nebyli tak docela jistí, jak dlouho nad nimi bude Hal mhouřit oko, než nařídí Ingvarovi, aby jednoho, druhého, nebo dokonce oba dva hodil přes palubu. V takových případech byla rozvaha lepší než odvaha.

Hal si všiml, že se přestali hádat, a kývl směrem k Ingvarovi. Jenže mladý obr už se díval jinam. Posadil se zpátky ke stěžni a Hal zaslechl jeho hlasitý vzdech. Pohlédl na Stiga, který Ingvara zvědavě sledoval.

„Taky ti připadá, že se Ingvar posledních pár dní chová divně?“ zeptal se Hal prvního důstojníka.

Stig přikývl. Na tváři měl trochu ustaraný pohled. „Něco ho rozhodně trápí. Napadlo mě, jestli...“

Lod' obeplula vysoký ostroh a to, co Stiga napadlo, bylo rázem zapomenuto. Nedaleko se mezi upravenými, pečlivě udržovanými parky tyčil vznešený, nádherný hrad Araluen, celá sbírka ladných vížek, vysokých obranných věží, opěrných oblouků a třepetajících se praporů.

„U Gorlogova ušního mazu!“ vyhrkl Jesper. „Podívejte se na to!“